

ACC. N:R M. 83.....

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jacob Persson Bergström, lantbrevbärare, föd i Högestad
den 14 februari 1864.

Föräldrarna voro soldaten Per Olsson Berg, född i Stenby
Benestads socken 1825, död 1869 och hustrun Bolla Berg född i
Högestad 1831, död 1907.

Min postlinie är Veberöd - Horsabacken. Stenberget, Slim-
minge socken, är nu min bostad.

Jag skall nu arbeta i fornminnesforsknings tjänst så
mycket min tid det tillåter, ty jag är mycket intresserad av
att bevara folkminnen.

Stenberget den 2 juni 1925

J. Bergström

En emigrantvisa som min syster Kersti Svensson sjöng
1893, då hon skulle resa till Amerika. Jag kan ej hela visan.

sid 1

Emigrantvisa.

- 1) Det var en gång jag stod på strand, jag stod och titta på,
Hur folket kom med koffertar, med nattsäckar däruppå.
Jag stod på strand och väntade den båt som komma må,
I detsamma kom en ångare med en kapten däruppå.
- 2) Då hörde jag folket säga ,adjö ! med dig min vän,
Vi komma nog ej mera att träffas här igen.
På hela denna världens tid, så länge världen står,

Där går nu vännen hemma och fäller mången tår.

- 3) Och när vi kom till England så stod där mycket folk,
Vi kunde inte tala, förutom genom tolk,
Då tänkte jag, du fosterland, som var och en förstår,
Där går nu vännen hemma och fäller mången tår.
- 4) Och när vi kom på Atlanten och skulle resa ut,
Så var där vitt med böljor, de liknade en bond,
Och böljan slog mot båtens kant så det på däckets flöt,
Hur hemskt det var att skåda, när båten i böljorna dök.

Men detta är ej hela visan. den 2 - 6 - 1925

J. Bergström.

Den Andra.

I

När jag var i min ungdoms år, Fick jag en sorg så stor,
Den aldrig från mitt hjärta går, På denna världens jord.

2.

När andra gossar rogar sig, O sina ungdoms år,
Får jag i sorgen gräma mig, Och fälla mången tår.

3.

När jag var ett och tjugo år, Fick jag en fästemo,
Hon var skön och dögelig, Hon fyllt sjutton år.

4.

sid 1

sid 2

ACC. N:R M. 83

Dubblatt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 2

Hon talte så mång kärligt ord, Allt med sin rosenmun,
Men falskhet i hennes hjerta bor, Ty hon var svikefull.

5.

När hon hade fått mitt hjerta, Och tagit det till sig,
Då ville hennes föräldrar, Att hon skulle taga mig.

6.

Men som hon gjorde tvärt=emot, Tog sig en annan vän,
Så får hon nu försvuren gå, Intill sin sotesäng.

7.

Försvuren är hon hvart hon går, För min skull visserlig,
Hvart hon uppå jorden trär, Det aldrig lyckas sig.

Titelbladet borta. Lånt visan av Sven Johansson, föd i Bler-
tarp 1842 nu: Slätteröd, Slimminge.

den 2 - 6 - 1925

J. Bergström.

En ny Maji Månads Wisa

Warmed

Alla rättsinniga Kristna tillönska sig sjelwa och sin
nästa ett godt och fruktsamt sommarväder, ymmig årsväxt, och
jordenes fruktbarhet, timmelig och andelig wälsignelse.

Efteråt följer Herrans Bön uti rim författad och sånges-
vis ställd under en bekant och behaglig Melodi.

Den Första

Sid 3

ACC. N:R M. 83

All werldens skapare af ewighet.

Den Andra

O! Fader vår i Ångla = Chor.

Lund, från Lundbergiska Boktryckeriet, 1836

I

All iverldenes skapare af ewighet,
Hör det wi nu bedje,
Du hawer alltig väl beredt,
O var oss allom en nådig Gud med glädje.

2.

Du winterns tvång ur landet dref,
Hör det som vi nu bedje,
Och sommaren tillbakablef
War oss allom en nådig Gud med glädje.

3.

Wälkommen vår Maji = Månads tid.
Hör det vi nu bedje,
Gud signe denna sommar blid,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

4.

Wår skog och mark sig fröjdar skönt,
Hör det vi nu bedje,
Walborg för löf och gräset grönt,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 3

sid 4

5.

Den lilla Lärkans ljufve klang,
Hör det vi nu bedje,
Gud lofvar med Maji = Månads sång,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

sid 4

6.

Ty bärom vi nu Maji i by,
För det vi nu bedje,
Och lowom Gud med Psalmer ny,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

7.

Förläna oss ett ymnogt år,
Hör det vi nu bedje,
Bewara både hus och gård,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

8.

Med swett vi jorden yrkat har,
Hör det vi nu bedje,
Och lagt vår säd i henne kvar,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

9.

Befrämja vårt arbete väl,
Hör det vi nu bedje,
Wälsigna oss till lif och själ

sid 5

ACC. N:R M. 83

War oss allom en nådig Gud med glädje.

10.

Gif väderlek som tjenlig är,

Hör det vi nu bedje,

Att grönskas må båd mark och kärr,

War oss allom en nådig Gud med glädje.

11.

Wår skog du allom god förlän,

Hör det vi nu bedje,

Gif hwad till boskapsfödan tjän,

War oss allom en nådig Gud med glädje.

12.

Låt växa korn på åckrarna,

Hör det vi nu bedje,

Och gräset gro i ängarna,

War oss allom en nådig Gud med glädje.

13.

Låt växa frugt på trån till must,

Hör det vi nu bedje,

Att wi deraf ma hafva luft,

War oss allom en nådig Gud med glädje.

14,

Att Bien ge Wax och honung söt,

Hör det vi nu bedje,

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 5

sid 6

Till läkdom, mat, ljus och mjöd,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

15.

Stark humlehäng på stängorna,
Hör det vi nu bedje
Så besk malört på ängarna,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

16.

Låt örter gro till smak och mat,
Hör det vi nu bedje
Gif ärter, rötter, kål, salat,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

17,

Låt boskapen i ymnighet,
Hör det vi nu bedje,
Tillväxa uti goda bet,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

18.

Gif mjölk och smör och osten söt,
Hör det vi nu bedje,

Och bohvete till bohvet= gröt
War oss allom en nådig Gud med glädje.

19.

Wälsign wattnet salt och frisk

sid 6

sid 7

ACC. NR M. 83.....

Hör det nu vi bedje,
Föd människan med sill och fisk,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

20.

Låt hönan gifva ägg på fat,
Hör det nu vi bedje,
Till pannkaka och äggamat,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

21.

Bewar Gjäs z från skada och nöd,
Hör det vi nu bedje
Gör kålen fet och blomstret blöd,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

22.

Till kläder gif lin, hamp och Ull,
För det vi nu bedje,
Att skyla oss i heta och kjöld,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

23.

Låt oss med hälsan bruka det
Hör det nu vi bedje,
I fruktan din och ständig fred,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 7

sid 8

ACC. N:R M. 83.....

24.

Regera oss med din Anda god,
Hör det vi nu bedje,
Förtag wad di kan wara mot,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

25.

Det bedje wi i JEsu namn,
Hör det vi nu bedje
Slutom med bönen till vårt gagn,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

Herrans Bön. Majwisan.

O. Fader uti Ängla = Chor,
Hör det wi nu bedje,
Wi äro dina barn på jord,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

2.

Ditt namn låt heligt wara här,
Hör det vi nu bedje,
I lif och lära fjerr och när,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

3.

Ditt Rike komme med dig fred,
Hör det vi nu bedje,

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 8

sid 9

Till oss i nåd och härlighet,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

4.

Din wilje ske på jordene,
Hör det wi nu bedje,
Såsom det sker i himmelene,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

5.

Gif oss i dag vårt dageligt bröd,
Hör det wi nu bedje,
Wänd dyrtid bort och annan nöd,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

6.

Förlåt vår skuld o Herre Kär,
Hör det wi nu bedje,
Som wi gör dem oss skyldig är,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

7,

Fräls oss ifrån ondo nådelig,
Hör det wi nu bedje,
Från syndens slam och skadelig,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

8.

ACC. NR M. 83.....

Led oss ej så i frestelse,
Hör det vi nu bedje,
Vi ju bli öfwerwinnare,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

9.

Ty ditt är Riket och all makt,
Hör det wi nu bedje,
Beskydd oss wäldigt med din kraft,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

10.

Wi wist förlåta oss härtill,
Hör det nu vi bedje,
Och Amen alla säga will,
War oss allom en nådig Gud med glädje.

Kardevisan.

Melodi: Jag gick mig ut i lunden, att höra foglesång. Antecknad
av Sven Johansson född 1842

I.

En sed från forna dagar på landet ännu är,
Att Kardegille göra, då matmor alltid plär,
Att bjuda byens pigor och alla käringar,
Att komma för att karda från qväll till ljusan dar.

Dubblett

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 10

sid 11

2.

Om Mor den dan är knarrig man icke undra bör,
Sött bröd skall hon ju baka i koppen lägga smör,
Och kaffeböner mala att det kan räcka till,
Och granna goråskakor hon äfven hafva vill.

sid 11

3.

När det mot qvällen lider så börjar pigorna,
Med såpa tvätta halsen och smörja flätorna,
Ren särk de på sig taga och strumpor äfven på,
Och gummorna sig skura⁽¹⁾ så godt som de förmå.

4.

När de sig hafva pyntat så vandra de åstad,
Med kardorna i handen och en och hvar är glad,
Att nu få komma samman och prata om allting,
Som hafver skett i byen och allestäds omkring.

5.

När de på mor har hälsat så bli de fägnade,
Med goda sockerkringlor och smakeligt kaffe,
Om mor är vid godt lynne så få de än en kopp,
Som vederqvicker kroppen och muntrar sinnet opp.

1) När pigor skulle gå lite bort eller kvinnor, skura de, de
gule breda präntade träskojororna att man kunde spegla
sig i dem, på 1870 talet och tidigare.

sid 12

6.

Uti en ring på golfvet de sätta sig nu ned,
Och alla börja Karda med lust och med besked,
Strax pigorna nu börja som deras vana är,
Att kärleksvisor sjunga med röst så klar och skär.

7.

Wi öfversta bordändan där sitter kära far,
Och utaf finkelflaskan en sup han ofta tar,
Men drängarna förtjusta i flock på golfvet står,
Och ljufva kärlekssånger med andakt höra får.

8.

Men stackars mor hon springer i stugan ut och in,
Än är hon i köket än får hon i sitt sinn,
Att gå i sommarstugan för att der efterse,
Om ej den gråe katten har gjort förargelse.

9.

I köket står en käring och uti gröten rör,
Att den ej svedd må blifva, men få den smak den bör,
Hon rör så svetten lackar på hennes panna ner,
Men mor dock svär och säger att hon skall röra mer.

10.

När klockan slagit nio, så börjar kära far,
Att blifva yr i mössan, och föga vett hanqvar,

Mor då till honom säger, jag tror du illa mår,
Det är visst mycket bättre, att du till köjs nu går.

11.

Mor tager far vid armen och leder honom till,
Sängen som står bäddad, där han insomnar fort,
Att maran honom rider, han tror i drömmarna,
Och snarkar så det knakar i sängastolparna.

12.

När de upphört att sjunga, så börja de strax tal,
Om sina fästemänner och sina hjertequal,
Och hvilka dygdemönster och sediga jungfrur,
De alltid hafva varit, fastän mot sin natur.

13.

Allt hvad som skett de veta och veta ännu mer,
De kunna ock berätta hvad som härefter sker,
Liksom en käpp i hjulet så munnen på dem går,
Och det är ganska sällan att munnen stilla står.

14.

Så ljufligt de omtala hur vacker Ola är,
Hur Pehr i hvarje piga på stunden blifver kär,
Hur Anders han är skefbent och Jeppa är ett nöt,
Ett fåralår är Erik men Jöns är rar och söt.

15.

sid 13

sid 14

En käring spotskt nu sade: i veten att det är,
Ett tal i alla munnar att nabodränge Pehr,
Har länge haft den vanan att som en galen katt,
Igenom pigefönstret inhoppar hvarje natt.

sid 14

16.

Röd som en kalkonhöna en piga sade då,
Men kårs i hela världen hvad du kan hitta på,
Du är en stor lögnbracka så käring som du är,
Och kan ej hålla munnen förbannade lögnmär.

17.

Men när det så är midnatt så börjar pigorna,
Som de fåvitska jungfrur att blifva sömniga,
De nicka och de nicka och ögonen bli små,
Och gummorna som oftast snusdosan hälsa på.

18.

Men mor förstår att hjälpa att de ej nicka mer,
Hon tager kaffekitteln och än en kopp dem ger,
Strax börjar mun och kardor som strumpestickor gå,
Ty utaf kaffetåren nytt lif nu alla få.

19.

Mor breder duk på bordet och sätter deruppå,
Ett grötfat med smörhåla svinsylta och görå,
Och stekta lår och vinga af höns och mycket mer,
Och alla sig nu sätta vid bordet blygsamt ner.

sid 15

De börja strax att spisa med kostelig aptit,
Och prisa och berömma matmor för hvarje bit,
En sådan gröt som denna de aldrig förr har fått,
Och sådan stek och kaka ja ack hvad allt är godt.

Nu slutar denna visa, nu slutar jag att skrifva.

Efter skriftlig anteckning af hemmansegare Sven Johans-
son född i Bläntarp 1842, nu bosatt i Slätteröd, Slim-
minge. den 3-6-1925 J. Bergström.

I

Runt i landet gick bud

Vår armé skall nu ut,
För att kämpa mot tyskarnes härar,
Wi är få men vår sak,
är rättfärdig - vårt flag,
Följer hären till seger och ära.

2.

Konung Fredrik är död,
Tysken löftena bröd,
Och vårt land wille de swikefullt bortröfva,
Om det går oss emot,
Will der nog flyta blod,
Derför bör wi i hemmet ej töfva.

DubblettLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 15

sid 16

3.

Hvem skall kläda de små,
Hvar skall födan de få,
Suckar faderen sorgsen men stilla.
Modershjärtat en bön,
Sänder upp för sin son,
Hvem skall marken och huset bestyra?

sid 16

4.

Ack min fästman kan dö,
Suckar qwalfullt en mö,
Hennes bryllop blev utsitt för kriget.
Fogeln högt från sitt ly,
Ser den halftomma by,
Och sjunger och vill trösta den flickan.

5.

När han nu tager bort,
Blifver tiden ej kort,
Ack ! de kvällar de blifva så långa,
När ej brefven hon får,
Helt sorgsen hon går,
Mån min fästman är död eller fången.

6,

Men soldaten med mod,
Säger; kära, var god

sid 17

Jag blifver feg när jag hör att du gråter,
Jag vill kämpa för dig,
Herren swigter oss ej,
Snart vi ser ju hvarandra här åter.

sid 17

7.

Sitt gevär fattar han,
I sitt him han ej kan,
Förblifva; för ingen han viker.
Hastigt ilar han fram,
Jag mitt land och min flicka icke sviker.

8.

När jag kommer igen,
Wi till kyrkan gå hän,
Hand i hand vi då bedja med glädje.
Om jag faller min vän,
Gå så ensam därhän,
Bed för mig, men du får icke gråta.

9.

Ty då hvilar jag blött,
Sofver stilla och sött,
Jag skall tänka på dig till det sista.
Nu farväl framåt fram,
Gud beskydde mitt land,
Låt ej tron eller hoppet mig mista.

sid 18

Efter skriftliga anteckningar av Sven Johansson., född i Bläntarp 1842, nu bosatt i Slimminge. den 4-6-1925 J. Bergström.

I

Min fana den är både gul och blå,
För Kong och folk och Fädernesland,
Tre gyldene kronor de stå derupå,
För fanan skall bäras af trogen hand.

sid 19

2.

Och kommer der Ryss- eller Dansken fram,
För kong och folk och fädernesland,
Så skall han få stryk och gå hem med skam,
För fanan skall bäras af trogen hand.

3.

Wid narfva så blef det och svenskars sed,
För Kong och folk och fädernesland,
Att rysar väl tio men svensk slår ned,
Om fanan hon bäres af trogen hand.

4.

De Prinsar fyra de växa till,
För kung och folk och fädernesland,
Wi växa väl och kom sen den som vill,
Vi fanan skall bära med trogen hand.

5.

När fanan till striden vi bära få,

sid 19

ACC. NR M.83.....LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—

För kong och folk och fädernesland,
Då skola här hemma de sjunga så,
Den fanan hon bäres af trogen hand.

sid 19

Skriftliga anteckningar af Sven Johansson, född 1842. Allt sak-
nar årtal. J. Bergström.

Sjunges som : Så är jag då ändtligen kommen på balen.

I.

Min flicka nu hafver min kärlek förskjutit,
Och från mina ögon mång tårar har flutit,
Den flickan hon var mig så innerligt kär,
Att henne förglömma omöjeligt är.

2.

Att mista en flicka det är dock en smärta,
Som kan sönderkrossa det hårdast hjerta,
Jag får det erfara i fullaste mått,
Men det har väl varit min utsedda lott.

3.

Mitt sorgfulla hjerta af saknad nu blöder,
Men likväl af kärlek till henne det glöder,
Hon har med sin kärlek så ofta mig glädt,
Och var för mitt hjerta den käraste skatt.

4.

Jag lider och qvider och tårarna rinna,
Och blödande hjertat kan tröst icke finna,

sid 20

Ej kan någon smärta förliknes vid den,
Att mista för alltid en älskader vän.

5.

Hvart jag mig vill vända här i sorgedalen,
Mig följer i spåren dock sorgen och qvalen,
Jag lugn icke finner: hvarthän jag än går,
Den älskade vännen för ögonen står.

sid 21

6.

Ack ! om jag dock kunde min sorg öfvervinna,
Och tröst för mitt hjerta på något sätt finna,
Men jag får väl sörga den tid jag är här,
Jag kan ick glömma den vännen så kär.

7.

Ja, Ack! om jag kunde upphöra att gråta,
Och att jag snart kunde hugsvala mig låta,
Min gråt och min klagan dock icke förmår,
Att lugna mitt hjerta och läka dess sår.

8.

Jag kan ej uthärda att länge så lida,
Och är nu så trötter, att gråta och qvida,
Jag längtar att skiljas ifrån denna verld,
Här är ju ej annat än falskhet och flärd.

9.

Jag skall ej mer fika bland flickor att vara,

sid 21

Jag helder skall söka undvika den snara,
Och vara försiktig, och ej mer bli kär,
Ty kärleken medför blott sorg och besär.

Efter skriftligt av: Sven Johansson, född 1842. J. Bergström.

Mördarevisan från Villie.

sid 22

I.

I Willie församling, en son Mårten hette,
Sin fader ihjälslog,
Ty när den onde anden får menskan i sin makt,
Hon uppå samvetsrösten,
ej mera gifver akt.

2.

Till Ystads sommarmarknad nu reste son och far,
De hvarje krog besöka som uppå vägen var,
Ty de begifne voro på dryckenskapens last,
Och Djefvulen dem hade uti sin snara fast.

3.

Wildsinte voro begge och hårda af natur,
Och här de drucko, Söpe, och lefde såsom djur,
När aftonen var kommen de reste mot sitt hem,
men kif och Gräl och träta, uppstod emellan dem.

4.

När de till hemmet kommo de åter grälade,
Och uppå gammal fadren nu Mårten rusade,

sid 22

Mitt kära barn dock skona mitt lif så fadren ber,
Men icke lyssnar till Fadersbönen mer.

5.

Af brännevin berusad han vet eh hvad han gör,
Och i sin vilda yra han Fadrens rop ej hör,
Men slag på slag han gifver tills Fadren faller ner,
På golfvat uti stugan och sig ej reser mer.

6.

När morgonsolen uppgått, med fasa Mårten såg,
Att fadren som han slagit nu död i sängen låg,
Och golf och väggar vor bestänkt af fadrens blod,
Förtviflad och bekymrad nu fadermördarna stod.

7.

Till fängelset strax fördes den fräcke syndaren,
Men fasansfulla brottet han dock ej ångrar än,
Och Prestens råd och varning han vill ej lyssna till,
Sitt brott han fräckt förnekar och ej bekänna vill,

8.

En dag i juni månad det budskap man frambar,
Att Kungens dom var kommen och Dödens⁽¹⁾ Af dom det var,
Han till halshuggning dömdes af fasa gripes han,
Hur illa han har handlat omsider nu han fann.

9.

Men snart dock Mårten sade jag ej godvilligt vill,
1) Sannolikt dödssraff.

sid 22

sid 23

Mig domen underkasta ej Konungens Sigill,
Är under domen fästadt ej Kungens namn der är,
Tolf rader under skriften ej heller finnas där.

sid 23

10.

Dock Mårtens ögon blifver omsider öppnade,
Sitt brott han nu erkände och bittert ångrade,
Han sig förklarar skyldig till fadrens grumma död,
Och finner sig och skyldig till död och afgrunds glöd.

11.

Med lugna steg nu Mårten till afrättsplatsen går,
Men sina band och kjedjer han ej aflägga får,
På stupestocken lägger han nu sitt hufvud ner,
Och ångerfullt förkrossad om nåd till Gud han ber.

12.

Skarprättaren strax lyfter den hvassa bilan opp,
Och med ett hugg han skiljer hans hufvud ifrån kropp,
Och återlösta Anden till Christi domstol far,
Att dömas vedergällas som han här handlat har.

13.

Låt Mårtens dödstraff Vara! menniska för dig,
En väckelse och varning att Fly från syndens stig,
Uppskjut nu ej din bättring till lägligare tid,
I dag, i dag besinna hvad som tillhör din frid.

sid 24

14.

Tänk ej att du kan öfva ostraffat synden här,
Förbannelsen och Domen du dock inom dig bär,
Och kropp och själ du stöter i afgrundspinan ner,
Och nåd och frälsning sedan dig aldrig gifves mer.

15.

Betänk hur Mårtens fader en ryslig ända tog,
I fulleri han Lefvat, i fulleri han dog,
Och med sin syndabörda i evigheten gick,
Ack! kunna vi väl hoppas att nåd af Gud han fick.

16.

O!du som blindt framrusar i syndens öfverdåd,
Och fräckt och obotfärdigt föraktar Herrans Nåd,
I Syndaloppet stadna och slå dig för ditt bröst,
Botfärdigt hjerta öppna förr Herrans ord och Röst.

Slut.

Flickan stod på bryggan och såg hvar skeppet låg,
Ja det var vent mot Torget, Trall, Trall,
Ja det var vänt mot Torget, det gladda flickans håg,
Ja det var vänt mot Torget, Trall,Trall att ligga kvar i natt.

2.

Då vinden börjar blåsa och seglen hissas opp,
Då lifvas hvarje ådra, Trall, Trall,
Då lifvas hvarje ådra som är i sjömans kropp,

sid 24

sid 25

Då lifvas hvarje ådra som är i sjömans kropp, Trall, Trall,
Då lifvas hvarje ådra då segla vi så Glad.

3.

sid 25

Då kom bref från kapten att vi skulle gå ombord,
Det vi ej annat torde, Trall, Trall, det vi ej annat torde,
Än lyssna till hans ord, Det vi ej annat torde, Trall, Trall,
Det vi ej annat torde, än våga oss åstad,
Adjö i vackra flickor också du Kristina,
Haf tack för hvarje gången, jag sofvit på din arm,
Haf tack för hvarje gången. o.s.v.

4.

Adjö i vackra flicker ock så du Kristina,
Haf tack för hvarje gång, Trall, Trall,
Haf tack för hvarje gången jag sofvit på din arm,
Haf tack för hvarje gången, Trall, Trall,
Haf tack för hvarje gången jag sofvit på din arm.

5.

Adjö i Nordens gossar, nu ha vi romlat om,
Och tagit glas i handen, Trall, Trall,
Och tagit glas i handen, och druckit rent i bonn,
Och tagit glas i handen, Trall, Trall,
Och tagit glas i handen, och druckit rent i bonn.

6.

Om någon lyster veta hvem visan diktat har,

sid 26

Så har det tre Sjömänner, Trall, Trall,
Så har det tre Sjömänner, som gick i Lunda Stad,
Så har det tre Sjömänner, Trall, Trall,
Så har det tre Sjömänner som gick i Lunda Stad.

sid 26

7.

Om någon sjunger visan och icke lägger till,
Skall plickte tio banko, Trall, Trall,
Skall plikta tio banko, och mista vännen sin,
Skall plikta tio banko, Trall, Trall,
Skall plikta tio banko och mista vännen sin.

Slut.

Efter skriftliga anteckningar av: Sven Johansson, född 1842
J. Bergström den 5-6-1925

Hvarför skulle den lampan slockna,

Som så högt uti lågan brann,
Du är så falsker uti ditt hjerta,
En annan väntar du i din famn.

2.

Du är så fager för mina ögon,
Som tusen liljor uppå hvar kvist,
Men finge jag denna vännen ega,
Så skulle jag säga dig all min brist.

3.

Men får jag inte den vännen ega,

sid 27

Som jag har kärlek och tycke till,
Så skall där ingen mig kunna tvinga,
Att taga den jag ej vill ha.

sid 27

4.

Si kläder jag mig i stolta kläder,
Så säger folk jag högfärdig är,
Men håller jag mig intill den flicka,
Så säger folk jag slösaktig är.

5.

Nu åt mig sjelfver så må jag skratta,
För det att folket de tala så,
Om mig, men blott jag nu för saken aktar,
Så kan de säga vad de säga vill.

6.

Med amen jag nu min visa slutar,
Och suckar till min utvalda vän,
Så aldrig tager vår vänskap ända,
Si aldrig sluter jag dig ur mitt sin.

Slut.

Efter skriftliga anteckningar af: Johanna Sofia Johansson, Sköna,
bäck ? Slimminge. den 5-6- 1925 J. Bergström.

I

Säg fogel hvarför kvittrar du så mycket för mig
Då jag var fri jag hörde ju hvar morgon uppå dig.

sid 28

2.

Jag satt uti ett träd och såg (fel)

2.

Säg gosse mins du då vi satt uti det ljusblå träd,
Då lekte vi då flög jag fram bland dina syskon små.

3.

Den gossen är så sällan nöjd med allt hvad lifvet ger,
Han tänker vinna högre fröjd, men frihet fanns ej mer.

4.

Jag satt uti ett träd och såg en bur som öppen stod,
Och inuti den buren låg en drufva röd som blod.

5.

Nu sitter jag en stund och ser hur allting roar sig,
Att skogen grönskar, solen ler, men aldrig mer för mig.

6.

Men om du en gång gifter dig, förglöm då aldrig mig,
Du säkert ångrar för var gång, då du ser uppå mig,
Du säkert ångrar dig. Slut. Johanna Sofia Johanssons anteckn.

I.

Den förskjutna inga tårar har

De ha runnit ut med bäcken klar,

Men på bleka kinden synas spåren,

Och den brinnande förskjutna tåren.

sid 28

sid 29

ACC. NR M. 83

2.

Den förskjutna önskar ingen vän,
Blott den tysta mörka midnatten,
Han ropar, ropar, kom tillbaka,
Jag blir din brud, jag blir din trogna maka.

3.

Alla toner undansnärjd är gud,
Han har bortglömt sin trogna brud,
Ormen har fått makt med mannens sinne,
Trogna löfte stanna ej därinne.

4.

Men kanhända han om några år,
Till den enkla grafvården han går,
Läsa där de välbekanta orden,
Men då hvilar stoftet under jorden.

5.

Den förskjutna soffer där så sött,
Hennes ömma hjärta är förblött,
Skaparen som väg åt henne røjde,
Skänkte frid åt hjärtat, fast det drøjde.

Slut. Johanna Sofia Johansson, Skönabäck.

Adjö! Farväl! för sista gång jag afsked från dig tar,
Nu må jag resa bort från dig, och du får stanna kvar.

Dubblätt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 29

sid 30

ACC. NR M.83.....

2.

Ja kom och följ mig ned till strand, där skall du skåda få,
Likkistan min skall du få se med flagg och vimpel på.

3.

Ja kom och följ mig ned till strand, där står min lilla båt,
Sen ger jag dig min högra hand, och därpå skiljs vi åt.

4.

Din kind är röd som sommarens ros din mun är sockersöt,
Hvar gång jag dina blå ögon ser, hvar blodsdroppe i mig rörs.

5.

Nu svejar skeppet ifrån land, och i den största hast,
Och rofvet tager timmerman, adjö för sista gång.

Johanna Sofia Johansson

En sorglig visa.

1.

Det hände sig en afton allt uti staden Lund,
En jungfru gick spatserade en stilla aftonstund,
Trallala,

2.

Så mötte hon på gatan en muraregesäll,
Han hälsade: god afton ! hon sade: tack min vän.

Trallala.

3.

Är det den sköna jungfrun som nu är ute och går,
Så sent på tysta qvällen, kanske vi sällskap får,
Trallala.

Dubblatt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 30

sid 31

4.

Jag tackar för det sällskap, för jag det ej vill ha,
För jag har nog af månen och alla stjärnorna,

Trallala.

5.

Will hon ej ha mitt sällskap, skall hon åtminstone,
Innan hon går af flecken, en liten kyss mig ge.

Trallala.

6.

Så slöt han falska handen om jungfruns smärta lif,
Så tog han henne om halsen, så drog han upp sin knif,

Trallala.

7

Den bofven körde knifven, allt intil bröstet in,
För in i veka lifvet, på jungfrun, fager, fin,

Trallala.

8.

När moln betäcker jorden så kommer folket ut,
Och bofven han flög undan, men hon låg i sitt blod,

Trallala.

9.

Nu ligger hon en usling på Lunda Lasarett,
Och bofven skall på fästning, om allting skall gå rätt,

Trallala.

10.

Om någon lyster veta hvem visan diktat har,
Så hafver det en ung student allt ifrån Lunda stad,

Trallala.

sid 31

sid 32

11.

Om någon lyster veta hvem visan diktat har,
Så kan i komma till mig, så skall i nog få svar,
Trallala.

12.

Nu har jag sjungit visan, och sjungit den till slut,
Så beder jag er alla, om jag får sen gå ut.
Trallala. Efter anteckningar av: Johanna Sofia Johansson,
Skönabäck, Slimminge.

1.

Lik liljan i grön dalen den vill jag likna dig,
Ditt namn kan jag ej dölja, förglöm du aldrig mig,
Likt oskulden på kinderna, de hafva fångslat mig,
Men nu är jag bortglömd och förskjuten utaf dig.

2.

Jag kan ju icke dölja att jag har älskat dig,
Jag hade dig aldrig svikit, om du hade trott på mig,
Men du har falskhet talat med en uppriktig vän,
Det lönar väl gud fader, som bor i himmelen.

3.

Om alla blad och blommor de stodo i en ring,
Allt omkring lilla vännen, som förr har varit min,
Så skulle jag dem vattna med mina tårar än,
Som rinner ner från kinderna liksom ett pärleband.

4.

sid 32

sid 33

Jag hade rent beslutat att göra bättre val,
Att lämna lilla vännen i sorger och i qval,
Men du kan vara lika god en fattig som en rik,
Att gifta sig för penningar är stort bedrägeri.

5.

Om härlighetens dagar beskärda var åt mig,
Så kunde jag väl också med tiden blifva rik,
Att få en hulder maka det är stor rikedom,
Som älskar och tillbaka, en makars sommarsång.

Skriftliga anteckningar av Johanna Sofia Johansson
Skönabäck Slimminge,

En sorglig visa

1.

Ack hör i unga flickor som nu ogifta är,
Som känner världen litet, och mindre dess besvär,
Skänk aldrig Edert hjerta åt någon falsker vän,
Skänk heldre det för evigt hos gud i himmelen,

2.

När som jag mig besinner hur allt förändrar sig,
Då börjar mina tårar, att rinna uppå mig,
Bäst glädjen står i blomstring i våra unga bröst,
Så flyttas all vår glädje i sorgens kulna höst.

3.

Jag längtade som andra att välja mig en vän,

Den tänkte jag väl älska, näst gud i himmelen,
Men för det jag var trogen blef falskheten min lön,
Den skall en gång belönas, så sant gud hör min bön.

4.

Den vännen som jag älskade den hafver jag nu mist,
Och får nu sitta ensam som fogel uppå qvist,
Jag tycker ätt mitthjerta vill brista i mitt bröst,
Ty nu har från mig flyktat all glädje, hopp och tröst.

5.

Låt människorna döma och göra jäck af mig,
När som så litet roar, så låt dem roa sig,
Jag är en fattig flicka som lefver ensam här,
Jag ensam och förskjuten af den jag hade kär.

6.

Jag hafver här ej mera, här någon glädjedag,
Och icke heller något hvar till jag har behag,
När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt,
Då sitter jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

7.

Skall jag nu gå och skämmas för alla som mig ser,
Ty alla som mig känner, de säkert åt mig ler,
Se foglarna ha nästen hvari de samla sig,
Men stackars jag har ingen som väntar uppå mig.

sid 34

sid 35

ACC. N:R M. 83

8

Olycklig var den stunden jag satte tro till dig,
Ty nu har all min glädje i sorg förvandlat sig,
Dock dig jag inte glömmerså länge hjärtat slår,
Så länge jag på jorden nu ännu lefva får.

9.

Tänk allt hvad jag fått lida för att jag älskat dig,
Och nu finns ingen menska som kan ge tröst åt mig,
Så är att söka blommor på torra blomsterträd,
Och där som ej finns kärlek där följer falskhet med.

10.

Ren kärlek har jag burit från första stund till dig,
Men du har varit falsker och otrogen emot mig,
Men herren skall nog straffa den som otrogen är,
Och den som sådan falskhet uti sitt hjärta bär.

11.

Nu slutar jag att skrifva, adjö! min vän så kär,
Jag vill ej längre lefva i sorger och besvär,
När jag ej här i tiden fick lof att bli din brud,
Farväl vi träffas åter i himmelen hos gud.

Slut. anteckn. av Johanna Sofia Johansson

Slimminge.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 35

sid 36

En barnflicka 12 år hos statkarl Nils Håkansson, Högestad
1872, sjöng detta rim. (flickan var från Stora Herrestad)

Får jag låna en rullebör ? Ha ska du me rullebör ?

Rulla etter lita hö. Ha ska du me hö ?

Ge min lilla ko. Ha ska du me ko ?

Mjölka lite mjölk. Ha ska du me mjölk ?

Järra lite ost. Ha ska du me ost ?

Ge vår lille prost, förr han har predikat så vackert i
vår lilla kyrka. J.B.

Anders Persson i Rackan i Söfvestad sjöng denna visa 1873
så gott den gamle kunde, men jag har glömt det mesta.

Wissa lided barn i sömn, stort i römven som en kvarn,
Hoed som en sjäppa, benen som to käppa,

Denne mannens hushållerska kom dit den 24 oktober 1873

Hon var från Hunnestad, Marsvinsholm, jag kan något av hennes visa.

Skit i sjutton daler om tröjan den i pant skall gå,

Ja för ett halft stop brännevin så lefver ja så glatt,

Jag krusar inte mamma, om jag till lilla vännen går,

För hon har gjort desamma i sina ungdomsår.

Slut.

Jag var mig en ungkar fin, jag skulle ut att fria.

Jag frie till en gammal käring, som skulle kalles pijsa,

Den förste natt vi lå ihop, so kysstes vi och klappas,

sid 36

sid 37

Den andre natt vi lå ihop , så neves vi å nippes,
Den tredje natt vi lå ihop, så nev hom mig i mitt öra,
Den fjärde natt så kunde jag inte höra.
Jag sadlade då min gångare grå, skulle till prästen att rida,
Käringen sadlade sin skabedde gid, red vid högre sida.
Prästen tog en större bog, begynte för käringen läsa,
Käringen tog sin krigede käpp, slog prästen på sin näsa.
Jag tog mig ett lagom skepp seglade ut på vanned, käringen tog
ett dajnetru seglade samma lanned. Jag tog mig ett större
skepp, seglade öfver hafvet. Käringen tog sitt gryna sål, seg-
lade norr i vanned. Hade jag brot mitt juleöl skulle jag
sjunga och tralla, för käringen ligger på havsens bonn, hon
vior å hon spraller.

I.

Skräddaren e ju en hälsingen gris,
Han sitter på bored så ofta och fis,
Han sticker och strålar, med sine länge nålar,
För bommerlie, bommerli, bom, bom, boms,

2.

Skomakaren e ju en hälsingens tupp,
Han piska sina påga så bittida opp,
Han stecker i läred, och skider i väred,
För bommerlie, bommerli, bom, bom, boms.

3.

Länsmannen med sin trekantiga hatt,
Han kommer och kräfver gammal skatt,
Får inte skatten, så skidår han i hatten,
För bommelia, bommelie, bom, bom, boms.

Slut.

Skräddare skulle jag vara, och lära skulle jag,
jag tänkte på hålen, och glömde nålen,
därmed så slapp jag.

Skomakare skulle jag vara, och lära skulle jag,
jag tänkte på prylen och glömde sylen,
Därmed så slapp jag.

Målare skulle jag vara och lära skulle jag,
Jag stod och snåle, glömde måle,
därmed så slapp jag.

Smed skulle jag vara och lära skulle jag,
Jag stod och glöddja, glömde slöddja,
Därmed så slapp jag.

Klockare skulle jag vara och lära skulle jag,
Jag stod och blonga, glömde sjunga,
och därmed slapp jag.

sid 38

sid 39

Präst skulle jag vara och läre skulle jag,
Jag stod och tjäkja, glömde präkja,
Därmed så slapp jag.

sid 39

Frierivisa. 1873.

Men tager du dig en stolt,
Hon svingar och hon svensår, och flätar sitt hår uti kran-
Akta dig väl för den. sar

Men tager du dig en from, hon sitter in i kammaren och
fruktar gud och gör sin bön,
Men tagom dig väl den.

Efter Boel från Hunnestad, Marsvinsholm, Jag kan endast
två värs. J.B.

En barndans 1873 i Högestad.

Kom lille! kom snälle! kom för mig i dans.

För dig vill jag gifva en gyllene krans,
Den gyllene kransen törs jag ej ta mot,
förr än jag fått fråga min fader och mor.
Ja fråga din fader så mycket du vill,
För dig och ditt hjerta det hörer mig till.

Slut.

En barndans i Högestad 1875

Ja, jungfrun går i dansen med röda guldband,
Dett binder hon om sin kärestes arm,

sid 40

Ack kära du min jungfru bind inte så hårt,
Jag ämnar ej att resa långt bort,
De skjöto efter henne med femton gevär,
Så vill ni mig något så är jag nu här.
Nu har jungfrun blifvit gifter, nu har hon fått man,
Den vackraste gossen som finns i vårt land.

Slut

På ett brydegille 1875 i Winstorp , Sövestad, dansade
drängarna en dans fram och tillbaka. Din gamla tosa lefver du inu,
din gamla tosa lefver du inu, en två tre, en två tre (en två tre
fyra fem sex sju) efter klamret en sväng runtom.

När ångan kom upp hette det först: Din gamle djäfvul le-
ver du innu, o.s.v. Slutligen blef detta enformigt och sedan
blef det: Din gamle satan lefver du innu, o.s. v. Drängarna
hjälppte med sång fiolspelet. J.B.

1870 när en glänta (glada) flög öfver gässen i Höge-
stads mosse sjöngo barnen:

Gla, gla, glänta,
I maren ska du hänga,
På firaåtjyve stränga,
Med lefver och med longa,
Med tarma och med tonga,
Fly ti Nybro, där ligger en döer ko,
Hacka på den din gamle gässlingatjuv.

En bit af ett rim som sjöngs i Högestad 1830.

Om måndan å tisdan så karda hon o spant,
Om onsdan å torsdan så nysta hon å vant,
Om fredan å jordan så lia hon sin bun,
Om söndan ette mässan så drack hon upp sin lun.

sid 41

Följande visa är upptecknad af Olof Thelanders född 1872
efter minnet som hans fader sjöng den i Kläggeröd, Slimminge.

Om alla berg och dalar voro röda som gull,
Och vattnet var förvandlat uti vin,
Så skulle jag våga lofva att lefva med dig,
Om du var allra käresten min.

2

Är detta så sant som du säger dessa ord,
Att du håller mig af hjertat kär,
Så kan du väl rida till min kära faders gård,
Och bedja om trolofning för mig.

3.

Ja visst så var jag på din kära faders gård igår,
Men det svaret jag fick det blev väl nej.
Kan inte sköna jungfrun ta radet af sig själf,
Och resa ur landet med mig.

4.

Ja visst så kan jag taga det rådet af mig själf,

sid 42

Och resa ur landet med dig,
Men kanske när vi komma i främmande land,
Kanhända då sviker du mig.

5.

Den riddaren han sadlade sin gångare den grå,
Och han satte skön jungfrun deruppå,
När som de hade ridit en mila väg och två,
Då de alls ingen vila kunde få.

6.

Men när som de kommo i ett främmande land,
Där hans släktingar och vänner där var,
Där fick han ju skåda en fagrare mö,
Det gjorde hennes hjärta stor sorg.

7.

Den jungfrun hon bad och hon sucka till sin gud,
Om herren ville höra hennes bön,
Att den riddaren mände komma till hennes faders gård,
Och vara både halter och blind.

8.

När runda sju åren de voro gångna förbi,
Då hörde herren denna jungfruns bön,
Så kommer där en tiggeman till hennes faders gård,
Han var då både halter och blind.

sid 42

sid 43

9.

Stånden upp! Stånden upp! mina söner i två,
Och gifven eder fader ett glas vin,
Jag minnes väl den dagen så gott som i går,
Då du var alldra käresten min.

10.

Stånden upp ! Stånden upp! mina söner i två,
Och gifven eder fader ett glas vin,
Jag minnes väl den dagen så gott som i går,
Då du var alldra käresten min.

11.

Ja, int kom nu där en gammal man,
Med ett svärd uti sin darrande hand,
Så hugger han af hufvudet på stackars tiggeman,
Så att blodet till fötterna nedrann.

12.

Så tog ah upp hufvudet så blodigt som det var,
Och lade det till jungfruns barm,
Är detta den riddaren som gjort dig stor sorg,
Så får du begråta hans död.

Slut.

Erik och Karin.

Ung Erik mötte Karin sin, på skogens öde stig,

sid 43.

sid 44

Han sade: vill du blifva min, så skall jag älska dig,
Som maka uti nöd och lust, allt intill lifvets sista pust,
Tralalalla, Tralalalla, Tralalalla, Tralalalla la.

sid 44

2.

Skön Karin rodnade och log, hon svarade : "väl an"!
Jag älskar dig det vet du nog, så ömt som älskas kan,
Men om du skulle svika mig, den högste guden löne dig,
Tralalalla la.

3.

Först skola stjärnor falla ner, som pärlor till vår jord,
Än jag dig nånsin öfverger, gud hörer mina ord,
Han straffar mig till evig tid, om jag ej trofast blir därvid,
Tralalalla la.

4.

Så talte Erik ömt och slöt Skön Karin i sin famn,
Och från dess rosenläppar flöt, en kyss så lång och varm,
Ja sälla voro båda två, till julen skulle bröllop stå,
Trallalla la.

5.

Ur Eriks famn sig Karin slet, och hän mot hyddan lopp,
På munnen brände kyssen het, och pulsen i galopp,
Väl hundra slag hennes hjärta slog, för hvarje vingat steg
Tralalalla la. hon tog,

sid 45

6.

Nu blef hon något mera lugn, då hon allt för modern sagt,
Och denna med ett om och men, Sitt bifall därtill lagt,
Samt dertill några varningsord, Ty falskheten är stor på jord,
Tralalalla la.

sid 45

7.

Att Erik ej otrogen var, det visste Karin nog,
Och därför alla söckna dar, Med lifvad håg och själ,
Hon snäll från rock till väfstol gick, För att till julen ha i
Tralalalla la. skick.

8.

När veckans dagar var förbi, och söndagssolen sken,
Flög hon så gladligt som ett bi, Till täppans åkerren,
Hon blommor plockade i hast, Och bandt en fägrig blomsterkvast:
Tralalalla la.

9.

Med denna på sin psalmbok gick, hon sedan till guds hus,
Och säkert var att Erik fick, den innan solens ljus,
Han sjunka bakom bergen ner, Ja, han fick kamske ändå mer;
Tralalalla la.

10.

Så flydde månader och dar, snart sommaren bort sin kos,
Och hösten kom och Karin var, Ej mer den enda ros,
Som blommade i lundens snår, Så ymnigt som i blomrik vår,
Tralalalla la.

sid 46

11.

En söndag satt hon hemma sjelf, I ljufva drömmar sänkt,
Och speglade sig i den elf, Som rann förbi dess tjell,
Hon satt där än då modern kom, Helt rörd från Herrens helgedom,
Tralalalla la.

sid 46

12.

Min dotter, sade, modern ömt, Jag sorger till dig bär,
Ung Erik har dig rent förglömt, Han har en annan kär,
Det lystes första gång i dag, Att det är sant försäkrar jag,
Tralalalla la.

13.

Med tårad blick och bleknad kind, Steg Karin hastigt opp,
Och såg sig om, "Du kalla vind", Hon sade: styr mitt lopp,
Och med ett språng skön Karin låg, I strida elfvens kalla våg,
Tralalalla la.

14.

Om tvenne veckor Erik for, Till kyrkan med sin brud,
Och inför altarrunden svor, vid alla verldars gud,
Att henne uti lust och nöd, Med trohet älska till sin död,
Tralalalla la.

15.

Ur templet bröllopsskaran skred, Med fröjdefull musik,
Allt efter ortens bruk och sed, De mötte där ett lik,
Vi kyrkogårdens gröna port, Det bars till grafvens stilla ort,
Tralalalla la.

sid 47

16.

Hvem är den döde som man bär, Ung Erik sporde nu,
Du säkert henne minnes plär, Skön Karin är det ju,
Som döden i förtviflan fann, Så svarade en gammal man,
Tralalalla la.

sid 47

17.

Hemsk såsom döden till att se, Och morsk som stjärnlös natt,
Med dystra ögon stirrande, Hof Erik upp ett skratt,
Så vildt som ulfvens hesa skrän, Och lopp från bröllopsskaran hän,
Tralalalla la.

18.

Nu irrar han båd natt och dag, Med vanvett bygden kring,
Med dystra, vridna anletsdrag, Eh frid på jordens ring,
Han får i sina lefnadsdar, För falskt han kärlek svurit har,
Trlalalla la.

19.

Men uti grafvens stilla sköt, Skön Karin njuter ro,
Och sover der en sömn så söt, I grafvens stilla bo,
Och det går mången ömsint mö, Att tårar ljuta, blommor strö,
Tralalalla la.

Den visan hörde jag sjungas av en positifhalare
och hans kvinna omkring 1875 i Högestad. Kvinnan hade vacker
sångröst och i förening med positivet tyckte jag att det var en
innerlig musik, men trallen har jag aldrig hört någon sjunga rätt.

J.B.

sid 48

ACC. NR M. 83.....LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—Den största sorgen.

Ola Persson å Stenberget född 1868, anteckningar: Slimminge.

Obs ! Där icke finnes uppgift om hvems anteckningar här-
efter, är det Ola Perssons anteckn. J.B.

sid 48

Den största sorg af alla, den är att mista den,
Som man utkorat hafver, Allt till sin hjertas vän,
Det kinderna kan blekna och pressa tårar ut,
Och mången gång man önskar, att lifvet toge slut.

2,

Denna sorg och smärta, den hafver jag nu fått,
Och många bittra tårar, härefter blir min lott,
Ty han mig öfvergifvit som trohet lofvat mig,
Jag aldrig mer på jorden, kan lefva lyckelig.

3.

Intill min sista timma, jag ej förglömma kan,
Den djupa kärlekslågan, som i mitt bröst upprann,
Då han intill sitt hjerta, med ömhet tryckte mig,
Och sade: Jag visst aldrig skall öfvergifva dig.

4.

Då kunde jag ej tänka, att han otrogen var,
Och det blott då var falskhet, som han i hjertat bar,
De löften som han gaf mig, jag litade uppå,
Och glad jag var i hjärtat, och lycklig var jag då.

sid 49

5.

Men denna djupa glädje, i sorg förvandlad är,
Han älskar mig ej mera, fast jag har honom kär,
Ty han mig öfvergifvit, min klagan han ej hör,
Och mina bittra tårar, hans hjärta icke rör.

sid 49

6.

Och när jag därpå tänker, mitt hjärta brista må,
Jag aldrig mer på jorden, kan något roligt få,
Jag önskar af allt hjerta, och så af all min håg,
Att döden ville komma, och jag i grafven låg.

Slut.

Älskaréns saknad.

Nu är jag ensam med mitt sorgsna hjerta,
Och skilld från den som all min kärlek vann,
Hvem kan lindra denna bittra smärta ?
Och skänka tröst åt dessa sorgsna dar.

2.

Om blott din kärlek åter du mig skänkte,
Finns ej i denna verld för mig en vän,
Hos dig jag all min fröjd, min sällhet tänkte,
Men nu försvinner äfve, äfven den.

3.

Om någon gång i aftonvindens susning,

sid 50

Du hör en röst som suckar till dig ömt,
Då är det jag som nämner med förtjusning,
Ditt namn jag tycker att din röst jag hör.

sid 50

4.

Du lemnar mig med tårar i mitt öga,
Och går från mig uti en annans famn,
Må Gud i himlen dig en gång belöna,
Och låt oss råkas i det sälla land.

5.

Där får du en gång för din kärlek svara,
Som du uti i dett falska hjärta bar,
Det duger ej att där sig falskt förklara,
Ty Gud en evig rättvis domar är.

6.

När allting glädje, lif och sällhet andas,
När du bland vänner säkert roar dig,
Då sörger jag och mina suckar blandas,
Med minnet af att du har varit min.

7.

O! denna dag är dyster för mitt minne,
Mitt hjerta upplyft är af sorgens tår,
Ty dystra tanke fly ifrån mitt sinne,
Och glädjens sol igen för mig uppgår.

sid 51

8.

Farväl min vän, farväl du falska flicka,
Ett farväl jag endast har af dig,
Gud låt dig endast en gång få dricka,
Den bittra kalk som du har fällt åt mig.

9

Men gå ej bort jag vill ej vara ensam,
Jag vill dig se, jag vill dig ega än,
Ack ! hör du ej hur ljufligt rösten klingar,
Ja, gå ej bort min älskling och min vän.

10.

Om du blir lycklig jag dig gerna gömmer,
Och alla kval som du mitt hjerta gaf,
Igenom lifvet går jag tyst och drömmer,
Jag minnes dig, men ser dig aldrig mer.

Slut.

J.B.

Ljungby horn och Pipa.

I

Och borgarfrun på Ljungby hon talade der så,
I hören väl i svenner hvad jag er säga må.

2.

Derute uppå heden der ligger Magle sten,
Hur trollen där regera. I kännen hvar och en.

sid 51

sid 52

3.

I kväll är jule inne, nu är där lek och dans,
Tänk nu om ibland eder en man så modig fanns.

sid 52

4.

Så modig att han jinge den julefröjd att se,
Den ville jag så gerna en stor belöning ge.

5.

Ja, den det gör, ny klädning af mig han hafva skall,
Dertill den bäste springarn som finns uppå mitt stall.

6.

Det var i tjänarskaran helt tyst en liten stund,
Då reste sig en yngling till sist ur männens rund.

7.

"Jag vill försöket göra, vill saken föra ut,
Den högste skall nog bringa det till ett lyckligt slut".

8.

Så sadlade han springarn den snabbaste där fanns,
Bort red han ifrån borgen det gick allt som en dans.

9.

Glad varej just den färden men han tänkte i sitt sinn,
Det mandomsrön skall fröjda kär hjärtevännen min.

10.

Nu ser han jätttestenen som förr ej den han såg,
På pelare af silfver liksom ett tak den låg.

sid 53

II

Och platsen var förvandlad allt till en festlig sal,
Där trollen med sin konung som bäst nu hölle bal.

sid 53

12.

De fagrade små tärnor de svängde där i dans,
Hon stod der som en fjeril allt vid en blomsterkrans.

13.

Men se då trädde plötsligt ut saln en liten man,
Ett dryckeshorn och pipa åt svennen räckte han.

14.

Du gäst tag detta hornet drick bergakungens skål,
Blås sen i jägarpipan uti dess båda hål.

15.

Men svennen i detsamma en sakta viskning hör,
Du drabbas af förderfvet om du den drycken rör.

16.

Fly, fly för trollens konung, dess magt den är så stark,
Rid ej på hårda vägen, blott på den årda mark.

17.

Och orden ack ! de tycktes från vännen hafva gått,
Och dryckeshornets vätska på marken tömdes brått.

18.

Ett par, tre droppar föllo dervid på hästens länd,
Det var som utaf blixten den hade blifvit bränd.

sid 54

ACC. NR M. 83

Slutklämmen.

1.

Och med ängslan så stor, ifrån trollen han for,
Som en vind öfver skummande led,

2.

De klenodier två - horn och pipa också,
På hans vingande färd följde med.

3.

Uppå springarn hög, öfver åkern han flög,
Så att fåran på tvären han skar.

4.

Och det stärkte hans mod, ty det tecknet där stod,
Det beskyddande korset ju var.

5.

Men på vägen där lopp, den fientliga trupp,
Utaf bergkungens väpnade män.

6.

Med ett larm, med ett tjut, som när storm sluppit ut,
Ur det fängsel som tvingade det.

7.

Så de ila framåt, på sin nattliga stråt,
Den förföljd och fiendens här.

8.

Emot borgen det går, där man manande står,
Kraft och mod och din räddning är när.

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 54

sid 55

9.

Knappt ett försprång han vann, när till borgen han hann,
Och dess vindsbro flög upp ifrån land.

sid 55

10.

Strax sågs vallgrafvens bredd, utaf trollen beklädd,
Som ett skyfall de hunnit dess strand.

11.

Och ett anskri där ljud, gif mig skatten man bjöd,
Dock åt borgfrun sitt byte han gaf.

12.

Men ack! hämden där kom, när tredagar gått om,
Åt den unge det reddes en graf.

13.

Här slutar dunkla sägner ifrån förflutna dagar,
Om käcke ungersvennen ej flera ord den har.

14.

Dock tro att till grafven hon kom hans hjärtas mö,
Med kärleksvarma tårar på kindens kalla snö.

15.

Kom att begråta honom, hvars lif blef här så kort,
Som uti lifvets blomstring, af döden rycktes bort.

16.

Kom för att kanske sucka: Krist lär mig lefva så
Att segrande mot onskan, jag kan i döden gå. J.B.

sid 56

ACC. NR M. 83

Hilmas visa.

1.

Wid lindens fot på Duna stranden,
Hilma mot sin luta satt,
Solen sken på himlaranden,
Sjönk i våg och det blef natt.

2.

Hilmas blickar följde vågen,
Följde sakta solens lopp,
Med tår i ögat, sorg i hågen,
Sjunger hon om sitt lefnadslopp.

3.

Naturen hvilar, lärkan tystnar,
Dufvan är vid makens bröst,
Näktergalen glädligt lyssnar,
Uppå flickans ljufva röst.

4.

Nog vet jag vad jag ville vara,
En liten lampa i din barm,
Jag skulle lysa lågan klara,
En trogen väktare, din arm,

5.

Nog vet jag hvad jag ville vara,
en liten blå förgät ej mig

Dubblett
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 56

sid 57

ACC. NR M.83.....

Jag skulle blomstra, blomstra bara,
Beständigt finnas på din stig.

6.

Men Axel, Axel detta hjerta,
Ville klappa blott för dig,
Kände du min bittra smärta,
Skulle du aldrig glömma mig.

7.

Minns du när på denna stranden,
Dit oss vår första kärlek dref,
Vi knöto ömma kärleksbanden,
Just då mitt hjerta fångslat blef.

8.

Minns när du mitt hjerta snärde,
Och min första kärlek vann,
Först att älska du mig lärde,
Sedan mina dars tyrann.

9.

Men hvar ser jag dig väl åter,
Du som evig tro mig svor,
Du ej ser hur jag nu gråter,
Och du glömmar var jag bor,

10.

Men måste gå att lossa,

Dubblatt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 57

sid 58

Dessa band som fångsla mig,
Grumme att du så kan krossa,
Den som andas blott för dig.

11.

När jag sen i grafven gömmes,
Och din bild dit med mig tar,
Må ej dessa orden glömmas,
Dig jag lefde, dig jag dör,
Må ej dessa orden glömmas.

Slut. Inget årtal är någonstans angifvet.
J.B.

Skymningsstund.

1.

På det gråa vinterfästet ingen enda stjerna ler,
Snön i stora flingor sväfva, dröjande ur molnen ner,
Gasens lågor blicka sömnigt, gatorna de öde stå,
Blott en dämpad klang af bjällror träffar örat då och då.

2.

Men i trefna kammaren har man samlat sig till skymningsstund,
Farfar nyss i gungstol vaknat, ur sin djupa middagsblund,
Välbehagligt han sig sträcker, mot den varma brasan vänd,
Liten Elin räcker honom pipan stoppad, ren och tänd.

3.

Framför elden modren sitter och på mattan rundt omkring,

sid 58

sid 59

Ha de små sig stilla lägret, i en älsklig syskonring,
Låt oss få en saga farfar, ropas nu i vinterkvälln,
Om en prins och en prinsessa, medan äpplet steks på hälln.

sid 59

4.

Trolska underbara verlden öppnas plötsligt för de små,
Hvilken ändlös tystnad råder, man kan höra hjärtat slå,
Sagan är om kungasonen som från nordens frost och snö,
Flög på östanvindens vingar, till lycksalighetens ö.

5.

Midt på ön en härlig lustgård, paradisets lustgård stod,
Genom gyllne gallerporten, prinsen gick med hurtigt mod,
Och där var en glans att skåda, som af hundra solars sken,
Sanden gnistrade af perlor, hvarge grand af ädelsten.

6.

Vinets purpurroda stråle ur cistern af marmor sprang,
Rymden var som öfverhölj'd af rosendoft och strängaklang,
Lundens blad och blommor sjunga, nektergalen i toppen slog,
Svällande och saftig guldfrukt lockande bland löfven log.

7.

Se då stod för kungasonen paradisets fästemo,
Strålände af ungdomsfägring, röd som rosor, hvit som snö,
Huldrikt log hon mot den unge, log så outsägligt godt,
Och vid handen honom ledde, in i gyllne kungaslott.

sid 60

8.

Allt som lockat ljust hans hjerta, med vändig längtans makt,
Samlat, såg hans druckna öga här i ren och ädel prakt,
Och en här af oskuldsglada andeväsen utan tal,
Böljande i dansens ringar, genom höghvälfd pelarsal.

9.

Och prinsessan log och sade: stanna evigt om du vill,
Hvarje fröjd i ungdomsfurstens, vida verlden hör dig till,
Som en rosendröm förflyta, skall hos oss ditt jordelif,
Dans och lek och litta nöjen, bli ditt glada tidsfördrif.

10.

Utan strid och seger aldrig, dock en ädel glädje vanns,
Midt i undomsyrans jubel skydde dina sinnes dans,
Frestas skall du, om du faller, du din lycka skyflad ser,
Och i djupets afgrund sjunker, paradisets lustgård ner.

11.

Minns när midnattsklockan klingar, månen öfver parken står,
Och på mjuka svandunsbolstrar, jag till slumrens hvila går,
Hur jag lockar, hur jag tjusar, följ mig ej i grottan in,
Ingen kyss på mina läppar, må du trycka någonsin.

12.

Lätt gaf Kungasonen löftet, jublande och sällhetsrik,
Flög han fram i dansen buren, högt på böljor af musik,
Vällukt strömmade ur salen, ur kristaller vinet flöt,
Tills liksom en eldström, blodet genom alla pulsar skjöt.

13.

Timmar som sekunder flögo, plötsligt midnattsklockan ljud,
Dansens glada ringar brötos, och godnatt prinsessan bjöd,
Men i dörren hon sig vände, vinkade med snöhvit arm,
Och på kungasonen såg hon, trånande och älskogsvarm.

sid 61

14.

Aldrig fagrare han frestats, bländad hastade han fram,
Uti parken der på hvalfvet, nattens kyska tärnor sam,
Men hans öga sökte icke stjernehimlens majestät,
Svindlande af vin och längtan, följde han den flyddas fjät.

15.

Snart i grottans svala dunkel, henne slumrande han fann,
Och hon log i ljufva drömmar, och hans unga hjerta brann,
Straffets hot han har förgätit, löftets helgd i tanken dog,
Från prinsessans varma läppar, bäfvande en kyss han tog.

16.

Hör då rullade ett tordön, öfver svartnad himlahvalf,
Under kungasonens fötter, marken remnade och skalf,
In i djupets innandöme, sjönk lycksalighetens ö,
Sjönk med paradiset lustgård, och med fager fästemo,

17.

Döfvad furste föll i dvala, när han upp sitt öga slog,
Öfver öde isfjäll norden med en bister snöstorm drog,
Stum och sluten skred han långsamt, till sitt hemlands Dalarne,
Aldrig, aldrig såg han mera, paradiset lustgård mer.

sid 62

18. ACC. NR M. 83

Sagan slutats barnen sitta än med hämmad andedräkt,
Farfar sjelf sin gungstol stannat, pipan längesen är släckt,
Domnande han följde brasans skimmerlek på kammarvägg,
Tvenne stora tårar rulla, i hans långa hvita skägg.

sid 62.

19.

Liten Elin smyger ljudlöst, till den äldre på tå,
Att två trinde mjuke armar, kring hans hvita hufvud slå,
Hennes klara barnaögon, spörja undrande och tyst,
Hvarför gråter farfar aldrig har väl du prinsessan kysst.

Slut.

Wintergatan.

Och nu är lampan släckt och nu är natten tyst och klar,
Och nu stå alla minnen upp från längst förflutna dar,
Och milda sägner flyga kring, som strimmor i det blå,
Och underbart och vemodfullt och varmt är hjertat då.

2.

De klara stjärnor skåda ner i vinternattens glans,
Så soligt leende, som om ej död på jorden fanns.
Förstår du deras tysta språk? Jag vet en saga än,
Jag har den lärt af stjärnorna, och vill du höra den.

3.

Långt på en stjärna bodde hon i aftonhimmelns prakt,
Hon bodde i en annan sol och i en annan trakt,
Och Salami så hette hon och Zulamith var han
Och båda älskade så högt, och älskade hvarann.

sid 63

4.

De bott på jorden båda förr och älskat redan då,
Men skiljdes åt af natt och död och sorg och synd också,
Sen växte hvita vingar fast på dem i dödens ro,
De dömdes långt ifrån hvarann på skilda stjärnor bo.

sid 63

5.

Men på hvarandra längta de i blåa höjdens hem,
Omätlig låg en rymd af glans och solar mellan dem,
Tallösa verldar, underverk af skaparns visa hand,
Sig bredde mellan Salami och Zulamith i brand.

6.

Och då har Zulamith en kväll, af längtans makt förtärd,
Begynt att bygga sig en bro af ljus från värld till värld,
Och då har Salami som han från randen af sin sol,
Begynt att bygga också hon, en bro från pol till pol.

7.

I tusen år så byggde de med omotståndlig tro,
Och så blef vintergatan byggd, en ståtlig stjernebro,
Som famnar himlens högsta hvalf, och
Och binder samman strand vid strand af rymdens ocean.

8.

Förfäran grep keruberna, till gud steg deras flyckt,
O! Herre! Se hvad Salami och Zulamith ha byggt,
Men Gud allsmäktig log, och klart ett sken sig spred,
Hvad kärlek i min verld har byggt, det rifver jag ej ned.

sid 64

9.

Och Salami och Zulamith. när bryggan färdig var,
Decsprungo i hvarandras famn, och strax en stjärna klar,
Den klaraste på himlens hvalf, rann upp i deras spår,
Som efter tusen år af sorg, i blom ett hjärta slår.

sid 65

10.

Och allt som på den dunkla jord, har älskat ömt och glatt,
Och skiljdes åt af synd och sorg och kval och död och natt,
Har det blott makt att bygga sig, från verld till verld en bro,
Var viss de skall sin kärlek nå, dess längtan skall få ro.

Återseendet.

Sex vintrar förgått, och fri ser jag dig åter,
Min älskade, dig, som jag en gång har mist,
Jag famnar som förr dig ... som fordom du gråter,
Vi mötas i tårar - så skildes vi sist.

2.

Du fruktar min kärlek har växlat med åren,
Nej mycket kan tiden väl härja ibland,
Men kärleken han är ju evig som våren,
(Berättas det) är i de saliges land.

3.

Och skulle jag lämna dig, tro att din sommar,
Förvissnat allt redan och bytt sig till höst,

sid 66

Då skön för mit öga som fordom du blommar,
När känslorna låga som förr i mitt bröst.

4

sid 66

Väl minns jag den tid, då så späd var den armen
Som nu vilar fyllig och rund i min hand,
Jag kommer ihåg, hur den svällande barmen,
Bar lydig och rund sina snärjande band.

5.

Men lockarnas natt hon är ännu densamma,
Och kindernas purpur jag känner igen,
Bekant är mig ögonens strålande flamma,
Och blicken så varm och så innerlig än.

6.

O! snart oss en yngre "du suckar," skall skilja"
Förtjänar min kärlek ej bättre att tros ?

- - - - -

- - - - -

I ofvan är sannolikt något borta. J.B.

Slåttervisa.

Nu är det soligt och varmt på näset,
Som insjön famnar med armar blå,
Och fröna skallra i penninggräset,
Och alle man skole ut och slå.

sid 67

2.

Här har jag slipsten och här min bytta,
Och mat i väskan - till ängen ut,
Nu är det frågan att göra nytta,
Nu får man svettas, innan det tar slut.

3.

Hör flickan kära är räfsan färdig,
Det nomer jag skurit i skaftet in,
Klif ej i bäcken - nej, här jag bär dig,
Igenom lifvet, om du blir min.

4.

Var inte blyg - det är inte farligt,
Du har ej blötat de fötter små,
Se jag skall bära dig nätt och varligt,
Det är ju bra att vi äro två.

5.

Den ene stöder så trygg den andra,
Det är ej godt till att ensam gå,
Tillsammans vi uppå ängen vandra,
En gör ej nytta; men begge två.

6.

Om hvad jag fäller du räfsar samman,
Att lägga sen uti ladan in.
Kom låt oss lefva i frid och gamman,
Tills herren skördar på ängen sin.

ACC. NR M. 83

7.

Du tror väl icke att jag dig sviker,
Och glömmer bort dig för gods och gull,
- Man blir ej lycklik fast man är riker,
och icke glader för pengas skull.

8.

Men om man eger i alla öden,
En trogen vän att sig lita till,
Så är man lycklik i sjelfva döden,
Ty då man gjort såsom Herren vill.

9.

Tack flicka kära du viska bara,
- - - på mig -det lät som :ja,
Visst får vi bröd det har ingen fara,
Om man ej syper upp pengarna.

10.

Med flit och bön och med kärlek trogen,
Så menar jag blir det ingen brist,
Gud ger oss säd på den lilla logen,
Och tänker på oss båd först och sist.

Slut.

Fogeln och människan.

Säg mig du lilla fogel, Allt mellan alpens blad
Hur kan du ständigt sjunga, Och alltid vara glad,

Dubblatt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sid 68

sid 69

Jag hör din röst hvar morgon, Jag hör den hvarje kväll,
Men lika ren är stämman, och tonen lika säll,

2.

Ditt förråd är så ringa, din boning är så trång,
Dock ser du mot din hydda, och sjunger hvarje gång,
Du samlar inga skördar, och inga kan du så,
Du vet ej morgondagen, Men är så nöjd ändå.

3.

Hur ges det icke mången, Som gods och gåfvor fått,
Som land och rike ega, och bo i gyllne slott,
Men hälsa dock med suckan, Och tårbegjuten blick,
Den sol, hvars uppgångstimma, Nu nyss din lofsång fick.

4.

Hur skulle icke mänskan, Din ringa lott försmå,
Och hon den otacksamma, Är mindre nöjd ändå,
Ditt späda hjerta krossa, Det stode henne fritt,
Dock prisar du ditt öde, Och hon förbannar sitt.

5.

Hvi blickar hon mot höjden, Så hotande, så kallt,
Hvad egde hon att fordrå, Då skaparen gaf allt,
Då jordens glädje ligger, För hennes fötter ner,
Hvi ser hon stolt på slafven, Och suckar efter mer

6.

sid 69

sid 70

Nej sjung du lilla fogel, Om njutning hvarje gång,
Och aldrig skall jag blanda, En klagan med din sång,
Kom bygg ditt bo hvar sommar, Invid mitt tjäll ännu,
Och lär mig kväll och morgon, Att vara nöjd som du.

sid 70

Slut.

Den sjuttonåriga.

1.

Jag vet ej hvad jag hoppas, Jag hoppas likafullt,
Mitt hjärta käns så ödsligt, Men är ändå så fullt,
Hvart syftar denna oro, som ej ett mål kan nå ?
Hvad önskar jag ? Hvad vill jag ? Hvad tänker jag uppå?

2.

Vid sömnen hela dagen, jag sitter som en träl,
Jag tycks arbeta flitigt, Det lider ej likväl,
Mot handen sjunker pannan, Och nålen glömmes då,
Hvad önskar jag ? Hvad vill jag ? Hvad tänker jag uppå?

3.

Jag mente : våren kommer, Naturens dräkt blir ny,
Då skall min håg förvandlas, Och mitt bekymmer fly,
Och våren kom och sommaren, Jag blef mig lik ändå,
Hvad önskar jag ? Wad vill jag ? Hvad tänker jag uppå.

4.

Jag älskar ej som fordom, Min sköna nejds behag,
Ju mera dagen klarnar, Ju mera mulnar jag,

sid 71

Hur skall min oro skingras, Och när min sorg förgås,
Hvad önskar jag ? Hvad vill jag ? Hvad tänker jag uppå ?

5.

O! den som finge hvila, I dödens lugna bo,
Kanske att blott i grafven, Ett hjärta finner ro,
Men dock hur tungt att redan, Från sol och vänner gå,
Hvad önskar jag ? Hvad vill jag ? Hvad tänker jag uppå ?

Slut.

I det gröna

1.

När våren kommer då vaknar sippor,
Och lärkan drillar sin sång i skog,
Och rosor växa i stora knippor,
Liksom romaner af Eugenie Sne.
Och björken grönskar så högt på branten,
Och bromsen spelar på myggans bal,
Och svinen beta på dikeskanten,
Och orren spelar och göken gal.

2.

Då strömmar folk utom alla tullar,
Att sommarens fröjder tillmötesgå,
Men också är det helt andra bullar,
Än vad som vintern oss bjuder på,
I snö och väta, jämt upp till hakan,

sid 71

sid 72

Är Bores glädje vid vargars tjut.
Då drar han hop sina sängsparlakan,
Och törs ej sticka sin nästipp ut.

3.

Men vintern flyktar den rysskosacken,
Och våren svänger sin blomsterstaf,
Då pitar solen oss uti nacken,
Och ber oss titta kring land och haf.
Hvad härlig tafla, hvad lek och löjen,
Uthus och lador på tusen sätt,
Uppyntas riktigt till sommarnöjen,
Och sämsta skrubb blir ett kabinett.

4.

Jag hyrt ett sådant som för var lada,
Nu är det fint som ett Schweizeri,
Så nära sjön att man där kan bada,
Man öppnar fönstret och hoppar i.
Där har jag dälдер och blomsterkullar,
Der har jag riktigt ett paradiset,
Som Adam ligger jag själf och rullar,
I solens sken som en liten gris.

5.

Man nöjs med litet och har så roligt
Man bryr sig ej om charenteriet

Man klappar mor lite smått förtroligt,
Och tittar in uti skafferiet.
Man lite kraffs ner i korgen makar,
Tar några vänner i gladt förbund.-
Och herre Gud vad det sedan smakar,
Med lilla supen i grönan lund.

6.

Ja, skål för våren och landet bröder,
Ja, skål i blommor och gröna trän.
Ännu en skål medan solen glöder,
Snart kommer hösten och kör oss hän,
Då skall man flytta till stan tillbaka,
Och köpa talgljus och ta upp ved,
Och klä sig fint och hvar dag sig raka,
Och vara stel i hvarenda led.

Slut

J.B.

I skogen.

1.

Lilla fogel så snäll, som i sommarens kväll,
Slår sin drill på den gungande kvist,
På min fråga gif svar, Säg, hvart är hon och hvar,
Säg, hvar såg du min älskade sist.

2.

sid 74

sid 75

Säg, har du en gång, med din kvittrande sång,
Henne hälsat på undangömd stig,
Du en suck kanske hört, och tillbaka ej fört,
Denna sucken med hälsning till mig.

3.

Och du aftonens vind, som kring skuggande lind,
Sväfvar svärmande sorglös och fri,
Hennes kind du väl smekt, och med lockarna lekt,
När du flög hennes boning förbi.

4.

Säg har du då kysst, Hennes panna helt tyst,
Och log fast hon bannade dig,
Men till slut hon dig bjöd, De små läpparnas glöd,
Och du har dock ej kyssen till mig.

5.

Säg mig sorlande bäck, Som ilande, sä täck,
Strör ditt guld öfver blomsterrik strand,
Har min älskling du sett, Af ditt silfver du gett,
Kanske skatt i bländhvita hand.

6.

Kanske har hon en gång, Trött vid lekar och sång,
Stått och speglat sitt öga i dig,
Ack du drömmande blick, Hvar det du, som den fick,
Och du gaf den ej åter till mig.

sid 75

sid 76

7.

Och du rosiga sky, Som gestaltar dig ny,
För hvar stund öfver himlen du far,
Kanske henne du ser, O, så svara jag ber,
Säg, hvar är min älskade hvar.

sid 76

8.

Hennes blick liksom min, Kanske möter den din,
Der hon höljer sitt öga mot dig,
Men du kommer, Du går, Och du icke förstår,
Att den är hennes budskap till mig.

9.

Och så frågar jag allt, Som har lig^{v?} och gestalt,
Hvar hon är, men jag får aldrig svar,
Hvarken ja, eller nej, Kanske finns hon då ej
Kanske endast en drömbild hon var.

10.

Så när kvällen till slut, stjärnstrecket ut.
Öfver villande, hvilande verld.
Och när månan sitt ljus, Öfver Allfaders hus,
Tänder tyst på den nattliga härd.

11.

Då jag söker mitt svar, i hvar stjerna så klar,
Blicka neder med glittrande sken,
Men jag finner ej mer, än hvad dageb mig ger,
Och hvad länge jag vetat allt ren.

sid 77

ACC. NR M. 83

12.

Att en tanke hon är, För mitt hjärta så kär,
För mitt minne en leende dröm.

Men hvars fröjd innan kort, Från min syn flydde bort,
Som en bölja på ilande ström. J.B.

13.

Nu mig gäcker ej mer, Hvad i drömmen jag ser,
Stundom hägra med tjusande glans,
Och från lycliga dar, Är nu allt som finns kvar,
Några blommor i saknadens krans.

Slut.

Husarens klagan.

Jag reste från mitt hem med glädt och lustigt sinne,
Med vackra löf och blad, uppå mitt dunkla minne,
En man mig värvning gaf, jag skulle bli husar,
Att tjena kung och land, och lyda Sveriges lag.

2.

När det ifråga kom, att jag skulle underskrifva,
På detta pappersark min framtid skulle blifva,
En fånge jag då blef i sju års långan tid,
Det var en olyckstid, en växling i mitt lif.

3.

Jag sattes i en bur, som passade åt djuren,
På golfvet är min bädd, mitt sällskap det är musen,

Dubblätt
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV
—

sid 77

sid 78

Han delar all min fröjd, Det syns uppå hans dräkt,
Ty svartklädd är han jämt och dystert hans ?

4.

sid 79

Är detta Svealand ? Är detta Christna lagar ?
Handtera folk som djur, behandla dem som slafvar,
På golfvet i en vrå, där får man slå sig ned,
Det brukas i arrest, så är en fånges sed.

5.

Uti mitt fängelse ett fönster som mitt öga,
Där solen blickar ner ifrån sin himmel höga,
Där solen blickar ner på många tusen sätt,
Ett galler finns därför som spindelsväf så tätt.

6.

Om jag det hade visst i mina ungdomsdagar,
Då hade jag ej behöft att lyda folk som slafvar,
Då hade jag ej behöft att lyda svensker tull,
Ty den som det försökt af skräck och ängslan flyr.

7.

Nu slutar jag min sång, uppå min tafla skrifven,
Den sjelf jag diktat här, i den förlidna tiden,
Här i den dystra cell, här ingen glädje bor,
Blott ledsamhet och kval, och ödslighet så stor.

sid 79

Slut

J, B,